

Ингеборг Бахман (Ingeborg Bachmann) (1926 – 1973) Аўстрыйская пісьменніца. Ингеборг Бахман – лаўрэат мноства літаратурных прэмій: прэміі “Групы-47” за паэтычную творчасць (1953), прэміі горада Брэмена (1954), прэміі Таварыства сляпых інвалідаў вайны за радыёп’есу “Добры бог з Манхэтэна” (1959), прэміі Саюза нямецкіх крытыкаў за зборнік апавяданняў “Трыццаты год” (1961), Бюхнераўскай прэміі (1964), Вялікай аўстрыйскай дзяржаўнай прэміі (1968), прэміі імені Антона Вільдганса (1972).

Да пары адтэрмінаваны час

Вершы

Плынь

(Die Strömung)

Далёка ад жыцця, да смерці блізка,
там, дзе няма ні спрэчак, ні людзей,
з зямлі я вырываю ўласны лёс.

Я забіваю Ціхі акіян
у сэрца клінам і сябе ствараю.

Узмах крыла і водар цынамону!
Сам-насам з часам. Гэта мой забойца.
Мы з ім патонем у п’янкім блакіце.

Гаварыць цёмнае

(Dunkles zu sagen)

Нібыта Арфей, я граю
смерць на струнах жыцця.
А прыгажосці зямлі
і тваіх вачэй – уладароў неба –
я магу гаварыць толькі цёмнае.
Ты не забыўся? Калісьці,
раніцай, ціхай і роснай,
гваздзік драмаў на тваім сэрцы.
Але ты ўбачыў толькі цёмную раку,
што плыла міма цябе.

Я граю на струнах маўчання,

нацягнутых на хвалях крыві.
Я трымаю тваё сэрца на далоні.
А пасма тваіх валасоў
стала часткай ценю начнога,
і чорны снег гэтай цемры
халодзіць табе твар.

І я табе не належу.
І мы абодва плачам.

Але, нібыта Арфей, я ведаю:
побач са смерцю – жыццё,
і я бачу сіль тваіх вачэй
скрозь назаўжды заплюшчаныя павекі.

Адтэрмінаваны час
(Die entstundete Zeit)

Прыйдучь цяжэйшыя дні.
Да пары адтэрмінаваны час
бачны за небасхілам.
Хутка табе шнураваць чаравікі
і адганяць сабак да марскога ўзбярэжжа.
Бо растрыбушаная рыба
застыла ад ветру.
Блякла свецяць люпіны.
Твой позірк рэжа туман:
да пары адтэрмінаваны час
бачны за небасхілам.

А па той бок у пячаным віры –
твая каханая.
Пясок зацерушыў яе валасы,
замінае ёй гаварыць,
загадвае маўчаць,
пакідае яе паміраючай
і падрыхтаванай да развітання
пасля кожных абдымкаў.

Не абарочвайся.
Зашнуруй чаравікі.

Пакліч сабак назад.
Выкінь рыбу ў мора.
Затушы люпіны.

Прыйдуць цяжэйшыя дні.

Адчужэнне (Die Entfremdung)

Сярод дрэў я не бачу больш дрэў.
Галіны без лісця і без шапацення ад ветру.
Садавіна – салодкая, але без асалоды.
Не наесціся ўволю.
Што ж гэта будзе?
Калі ўглядаюся, лес уцякае,
калі прыслухоўваюся, змаўкаюць птушкі,
і на лузе мне не прылегчы.
Я здаволілася часам
і прагну яго.
Што ж гэта будзе?

А ў гарах начамі ярка палаюць агні.
Трэба прачнуцца і наблізіцца зноў?

Я не бачу больш дарогі ні ў воднай з дарог.

Ападай, сэрца (Fall ab, Herz)

Ападай, сэрца, з дрэва часу,
падай, лісце, са змерзлых галін,
якія абдымала толькі сонца,
падай, як сыплюцца слёзы з сумных вачэй.

Вецер яшчэ гуляе з пасмай валасоў
загарэлага мясцовага бога,
а пад кашуляй кулак заціскае
раскрытую рану.

Дык не скарайся, будзь моцным,
перад табой яшчэ схіляцца спіны аблокаў.
І не зважай, калі раптам напоўніць Гіметас
соты твае.

Гэта ж так мала – адно толькі каліва ў посуш,
адно толькі лета ў параўнанні з усім пакаленнем.

Што яно кажа цяпер, тваё сэрца?
Хістаецца паміж учора і заўтра,
ціха і адчужана,
а калі яно гучна заб'ецца,
гэта будзе яго выпадзенне з часу.

пераклад з нямецкай – Вольга Гронская

Ingeborg Bachmann: Werke 1. Gedichte – Hörspiele – Libretti – Übersetzungen.
© Piper Verlag GmbH, München 1978
© Вольга Гронская, пераклад, 2010